

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΒΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἰ.Ναί, θά εἶσαι δική μου ἀκόμα. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ φαντασθῶ ποτὲ διὰ τὰ πάθος ν' ἀνέκηαι στὸν ἑαυτὸ μου, ἐφ' ὅσον εἶσαι ἀκόμα ἀνυπανδρῶν...

Σοῦ ὀμιλῶ, Θηρεσία, σὲ βλέπω. Μοῦ φαίνεται ἀγαπημένη μου πὼς δὲν ἔχει περάσει οὔτε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη πού σὲ φιλοῦσα στὸ δάσος...

Ἄλλοιμονο, ὁμως. Σήμερα βρισκομαι τόσο μακριά, τόσο πολὺ μακριά!...

Καὶ ὁμως, Θηρεσία, ὅλα πιά εἶνε κλεισμένα γιὰ μένα. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα ἴχνος παρηγορίας, οὔτε μιὰ ἀχτίδα ἐλπίδας.

Ὅταν, σὲ λίγο καιρὸ, θά ὀδηγηθῆς ἀπὸ τὸν πατέρα σου στὸ βωμὸ τῆς θυσίας, ὅταν παραδοθῆς αἰχμάλωτη στὰ χέρια ἐκείνου καὶ τὰ δάκρυά σου ἐπαναφέρουν τὴν εἰρήνῃ τῆς οἰκογενείας σου, ἄλλοιμονο ἐγὼ τότε, ἀγαπημένη μου θά περῶ τις τελευταίας μου στιγμῆς, θά κατεβαίνω σιγά-σιγά πρὸς τὸ ἀγνωστο βασίλειο τῶν ψυχῶν.

Μὰ πὼς εἶνε ὁμως δυνατό νὰ σὲ ξεχάσω καὶ τις λίγες αὐτὲς ἡμέρες πού ζῶ ἀκόμα; Πὼς εἶνε δυνατό νὰ σβύσῃ ἀπὸ τώρα ὁ ἔρωσ μου πὸς ἐσένα καὶ πὼς μπορεῖ νὰ μὴ μοῦ φλογίζουν ἀκόμα τὴν ψυχὴ ὅλες ἐκεῖνες ἢ γλυκεῖες ἀναμνήσεις τῶν στιγμῶν πού πέρασα κοντὰ σου;

Ὅχι, Θηρεσία. Δὲν θά λησιμονήσω ποτὲ τὴν ἀγάπῃ σου μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς τῆς ζωῆς μου... Θά πεθάνω. Ναί! Γιατί κι' ἂν ἀκόμα ἦταν δυνατό νὰ ζοῖσα, στὸ διάστημα ἐκείνου πού θά ἦτοῦνα παντρεμένη, πάλι δὲν θά ἦταν δυνατό νὰ σ' ἀγαποῦσα πιά...

Ποτέμου δὲν θά μποροῦσα νὰ ζῶμι μὴ τέτοια ἀνιέρη πράξη.

Ὁ ἔρωσ μου πρὸς ἐσένα ἦταν πίντοτε καὶ εἶνε ἀκόμα ἱερός, ἀγνὸς καὶ ἀθάωτος...

Ἀγαπῶ τὴν Θηρεσία, μὰ δὲν εἶνε ποτὲ δυνατό νὰ ἐξακολουθήσω ν' ἀγαπῶ καὶ τὴ σὺζυγο τοῦ Ὀδοάρδου... Ὅχι. Οὔτε κἀν τολμῶ νὰ τὸ σκεφθῶ!...

Μ' ἄλλοιμονο, ἀξέχατῆμου φίλη!... Τὴ στιγμή αὐτὴ πού σοῦ γράφω, ἐσὺ ἴσως νὰ βρισκεσαι στὴν ἀγκαλιὰ ἄλλου, στὰ χέρια ἐκείνου...

ὦ! Λορέντζε, Λορέντζε! Τὸ φρικτὸ αὐτὸ δαιμόνιο βλέπω πὼς ἀκόμα μὲ καταδιώκει, μὲ σπρώχνει, μὲ κρατεῖ, μὲ κυριεύει καὶ μοῦ τυφλώνει τὸ νοῦ μου...

Εἶνε στιγμῆς πού ἡ ψυχὴ μου ἀγριεύει τόσο, ὥστε ἐπιθυμῶ μαζί μὲ μένα νὰ καταστράφῃ ὁλόκληρος ὁ κόσμος, ὅλο τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων πού ζῇ καὶ ἀναπνεῖ στὴ γῆ...

Θέλω μαζί μ' ἐμένα νὰ κλάψουν καὶ ἄλλοι, μαζί μὲ τὴν καταστροφή τῆς ἀγάπῃς μου νὰ καταστραφῶν καὶ ὅλες ἡ ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων...

Κάθε στιγμή πού περνᾷ, φίλε μου, βλέπω μπροστά μου τὸ φρικτὸ αὐτὸ δαιμόνιο, τὸ ὅποιο προσπαθεῖ νὰ μὲ πνίξει, προσπαθεῖ νὰ μὲ θανατώσει μὲ τὴν τεράστια ἐκεῖνη ρομφαία πού κρατεῖ στὰ χέρια του...

Καὶ εἶμαι βέβαιος, Λορέντζε, πὼς τὸ δαιμόνιο αὐτὸ εἶνε ἀπεσταλμένος τῆς Μοίρας μου...

Κάθε ἡμέρα ὅταν αἰσθάνομαι διὰ προσεγγίζει ἢ ὄρα πού θά μὲ ἐπισκεπθῇ αὐτὸ δαιμόνιο, πέφτω ἀμέσως στὰ γόνατα καὶ προσεύχομαι στὸ Θεό...

Εἶνε τὸ μόνο μέσο νὰ μετριάσω λίγο τὸ φόβο πού μὲ πιάνει, τὸ μαρτύριο πού πιέζει τὴν ψυχὴ μου...

Ποῦ ἄλλοῦ μπορῶ, Λορέντζε, νὰ στραφῶ, πού ἄλλοῦ εἶνε δυνατό νὰ ζητήσω βοήθεια;

Ἡ δύναμη τῆς ψυχῆς μου δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ σὲ τίποτα, οἱ ἀνθρώποι ἐπίσης δὲν εἶνε πιά γιὰ μένα οὔτε φίλοι, οὔτε προστατῆται...

Ὅλο τὸ κόσμὸ πιά γύρω μου τὸν βλέπω καταματωμένο καὶ τὸν

ἤλιο πού φωτίζει τὴ γῆ, τὸν ἀτενίζω κατάμαυρο καὶ σκοτεινὸ... Τὶ νὰ γίνῃ ὁμως!... Εὐτυχῶς αὐτὴ τὴ στιγμή πού σοῦ γράφω εἶμαι πῶς ἡτυχος...

Μὰ τί ἡσυχία ὁμως πού αἰσθάνομαι γύρω μου. Τί χαύνωση! Τὶ σκοτεινιά καὶ νέκρα πού βασιλεύει σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀτμοσφαῖρα πού ἀναπνέω σ' αὐτὸ τὸ μέρος!...

Σήμερα τὸ πρῶτὸ γύριζα μονάχος στὴν ἐξοχὴ. Εἶχα περιπλανηθεῖ πολὺ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ ὁμως δὲν κατορθώσα νὰ συναντήσω οὔτε ἓνα δέντρο, οὔτε ἓνα θάμνο, οὔτε ἓνα μικρὸ ἀγρὸ ἀπὸ πράσινα χορτάρια.

Παντοῦ ξερὸ χῶμα, σκληρὰ καὶ ὀλόγυμνα βράχια, παντοῦ ἐρημιὸ σταυροὶ χωμένοι μέσα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέσα στὴν ἐρημὴ καὶ ἀχανῆ ἐκταση...

Τὸ μόνο στολίδι, μέσα στὴ κατάξεση αὐτὴ φύση, εἶνε ὁ χεῖμαρος Ρόγκος πού περνᾷ καὶ διασχίζει τὰ σπλάγνα τῶν Ἄλπεων καὶ δροσιζει τὰ κατὰξερα ἐκεῖνα μέρη...

Εὐτυχῶς ὑπάρχει ἡ θάλασσα ἢ ὁποῖα ἀπέχει μόλις ἓνα τέταρτο ἀπ' ἐδῶ καὶ μέσα στὴν ὁποῖαν προχωρεῖ μὴ πλατεῖα καὶ μεγαλοπρεπῆς γέφυρα...

Ἐκεῖ, Λορέντζε, ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ γέφυρα ἐστάθηνκα γδὲς τὸ βράδυ καὶ βύθισα τὰ βλέμματά μου ὅσο μποροῦσα πῶς μακριά... Πέρα ἐκεῖ πρὸς τὰ βᾶθῃ τοῦ σκοτεινοῦ ὀρίζοντα μοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπα καθαρά μπροστά μου τὰ ξέχαστα ἐκεῖνα μέρη πού τόσες θεῖες ὥρες εἶχα περάσει μαζί τους.

Μέσ' ἀπὸ τὰ χάσματα τῶν Ἄλπεων πού ὑψωνότουσαν σάν λευκὰ φαντάσματα μπροστά μου, διέκρινα, Λορέντζε, τὴ μορφὴ τῆς...

Ναί, τὴν ἔβλεπα, φίλε μου. Τὴν ἔβλεπα ὀλόκληρη μπροστά μου, καὶ ἀντίκριζα τὰ γλυκὰ τῆς μάτια πού ἀνοιγοκλείνανε, πού γελούσανε, πού δακρῶσανε, πού μιλούσανε μιὰ μυστικῇ, μιὰ ὑπέροχῃ γλώσσῃ...

ὦ! αἰωνία φύσις! Εἶχες ἀγαπῆ ποτὲ ἀνάγκη ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς δυστυχισμένους, τοὺς βασανισμένους; Ὅχι βέβαια! Γιὰ σένα πάντοτε οἱ ἀνθρώποι ἦσαν ἀδιάρροιοι καὶ τὸ πλῆθος αὐτὸ τοῦ κόσμου πού σὲ θεωρεῖ, πού σὲ ἀντικρῶζει μὲ τόσο θανασιμῶ, ἦταν ἀνεκθῆν ἓνα σμῆνος ἀπὸ σχοληζία καὶ ζωφρία, τὰ ὅποια πληθαίνουν σιγά-σιγά, χωρὶς οὔτε κι' αὐτὰ νὰ ξέρουν γιατί ζοῦνε στὴ γῆ...

Ὅχι, ὁμως, Λορέντζε. Ὅχι. Δὲν συμφωνῶ μαζί σου! Εἶμαι βέβαιος πὼς ὅπου καὶ ἂν πάω, ὅπου καὶ ἂν περιπλανηθῶ, δὲν θά βρῶ ποτὲ μου ἓνα ἀνθρώπο τόσο δυστυχῇ, σάν κι' ἐμένα...

Καὶ ὁμως δὲν πρέπει νὰ μεινῶ μακριά σου. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ γυρίσω γρήγορα, νὰ ξανδῶμι κοντὰ σου, νὰ ἐπιστρέψω στὴν ἱερὴ ἐκείνη γῆ, ἢ ὁποῖα ἄωσος τοὺς πρώτους μου κλαυθμηρισμούς... Ἐκεῖ ἴσως νὰ βρῶ τὴν τελευταία παρηγορία τῆς ζωῆς μου, ἀφοῦ γιὰ μένα πιά τὸ πᾶν εἶνε ὁ αἰώνιος ἄπνος τοῦ θανάτου...

Σεῖς μόνο, ὦ ἀγαπημένα μου δάση, θ' ἀκούσετε τὴ τελευταία μου παράπονο, καὶ μόνο ἐσεῖς, ξέρετε νὰ σκεπάζετε μὲ τις γλυκῆς σκιῆς τῶν δέντρων σας, τὸ νεκρὸ μου σῶμα...

Ὅσο γιὰ τοὺς ἀτυχῶς ἐκείνους φίλους μου, γιὰ τοὺς συντρόφους τῆς ζωῆς μου, οἱ ὅποιοι γνωρίσανε καὶ νοιάσανε κοντὰ μου, τὴν ὀδύνῃ τῆς βασανισμένης μου ψυχῆς, εἶμαι βέβαιος, Λορέντζε, διὰ κι' αὐτοὶ θά κλάψουν καὶ θά θρηνηθῶν τὸν ἑαυτὸ μου, μαζεμμένοι γύρω ἀπὸ τὸ νεκρικὸ μου κρεβάτι...

Καὶ ἂν εἶνε ἀλήθεια πὼς ἡ ψυχὴ μας ζῇ καὶ μετὰ τὸ θάνατο, τότε εἶμαι βέβαιος, πὼς θά παρηγορηθῶ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἀναστεναγμούς τῆς οὐρανόσις κόρης, ἢ ὁποῖα γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐνόμισα πὼς γεννηθῆκε μόνο γιὰ μένα, μὰ πού, ἄλλοιμονο, ἢ προλήψεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἐπήθανε διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ μου...

(Ἀκολουθεῖ)

